

Пролог

ТЕПЕР

Я дивлюся на купу посуду в зливальниці та доходжу бо-лісного висновку: мені гайки.

Хоча забудьте. Я і так знала, що мені гайки. Але якби не знала, то цей факт усе одно мене б виказав: я не можу зиркнути на друшляк і дванадцять брудних виделок, не бачачи водночас темних очей Ліама, коли він спирається на стільницю та схрещує руки на грудях; не чуючи його строгого й zarazом дражливого голосу, що запитує мене: «Інсталяція постмодерного мистецтва? Чи в нас просто закінчився засіб для миття?».

Усе це шикується в чергу за тим, як я пізно приходжу додому та помічаю, що він залишив на ганку ліхтар, увімкнений для мене. Саме це... ох, саме це завжди змушує моє серце робити кульбіт — трохи від ніжності, трохи від болю. Що ще спричиняє серцевий кульбіт: я не забуваю вимкнути ліхтар, коли заходжу всередину. Це на мене геть не схоже, і, можливо, це знак того, що юшка з насіння чіа, яку він готує мені на сніданок у ті ранки, коли я запізнююся на роботу, справді додає мені мізків.

Добре, що я вирішила переїхати. Це на краще. У перспективі ці серцеві кульбіти корисними не будуть, точно не для мого ментального чи серцево-судинного здоров'я.

У цьому мистецтві сохнути за кимось я лише новачка і можу впевнено стверджувати, що це *не* мудре рішення — жити із чуваком, якого ти колись ненавиділа, але в якого чомусь закохалася. Повірте мені, у мене є докторський ступінь.

(У сфері, яка геть цього не стосується, та все-таки.)

А знаєте, що хорошого в тому, щоб сохнути за кимось? Постійна нервова енергія. Через це я дивлюся на купу посуду й думаю, що буде весело вимити кухню. Коли Ліам заходить до кімнати, я з головою стрибаю у вир бажання наповнити посудомийку вщент. Здіймаю на нього очі, помічаю, як він заповнює майже весь одвірок, і наказую своєму серцю не робити кульбіту. Воно все одно його робить — ще й двічі, про всяк випадок.

Моє ідіотське серце.

— Мабуть, ти гадаєш, чи не змушує мене якийсь снайпер мити посуд під прицілом. — Широко всміхаюся Ліамові, не чекаючи, що він усміхнеться у відповідь, бо це Ліам. Його майже неможливо прочитати, але я давно припинила намагатися *побачити* його втіху і натомість дозволила собі *відчути* її. Вона мила й тепла, і я хочу в ній купатися. Хочу змусити його похитати головою, сказати «Мара» отим його тоном і засміятися, попри здоровий глузд. Хочу зіпнутися навшпиньки, прибрати прядку темного волосся з Ліамового чола, заритися в груди, щоб вдихнути чистий, приємний запах його шкіри.

Але сумніваюся, що *він* хоче всього цього. Тому я відвертаюся, щоб сполоснути глибоку миску, яка ховається під друшляком.

— Я подумав, що твій мозок контролюють оті паразитичні спори, яких ми бачили в документалці. — Його голос низький. Насичений. Я дуже, *дуже* за ним сумуватиму.

— То були вусоногі... Бачиш, я знала, що ти заснув на половині.

Він не відповідає. Нічого страшного, адже це Ліам. Скупуватий на усмішки, а на слова й поготів.

— Пам'ятаєш сусідського цуцика? Того французького бульдога? Мабуть, він вирвався під час прогулянки, бо я щойно бачила, як він біг до мене посеред вулиці. За ним теліпався повідець. — Я тягнуся до рушника і зачіпляю рукою Ліама. — Упс. Вибач. Тож я відвела його додому, і він був такий милий...

Я зупиняюся. Бо Ліам зненацька не просто *стоїть* за мною. Мене притискають до зливальниці, край стільниці впирається в мої тазові кісточки, а спину накриває висока гаряча стіна.

О господи.

Він що... спіткнувся? Мабуть, він спіткнувся. Це випадковість.

— Ліаме?

— Це нічого, Маро? — запитує він, але не відхиляється. Залишається там, де стояв, притискаючись до моєї спини, спершись долонями на стільницю обабіч моїх стегон, і... Це що, якийсь усвідомлений сон? У мене серцевий напад через безперервні кульбіти? Мій мозок конвертує найсороміцькіші нічні фантазії в галюцинації?

— Ліаме? — пищу я, бо він заривається носом у моє волосся. Просто над скронею — торкається його носом і, можливо, навіть ротом, і це здається навмисним. Точно не випадковістю. Він що?.. Ні. Ні, точно ні.

Але він кладе долоні мені на живіт, і саме це підказує мені, що це щось інакше. Це не схоже на ті випадкові доторки рук у коридорі, на яких я забороняла собі зацілюватися. Це не схоже на той раз, коли я перечепилася за свій комп'ютерний кабель і ледь не впала йому на коліна;

і це не схоже на те, як він обережно тримав мій зап'ясток, щоб перевірити, як сильно я попекла великий палець, коли готувала щось на плиті. Це схоже на...

— Ліаме?

— Ш-ш. — Я відчуваю дотик губ на своїй скроні, теплий і заспокійливий. — Усе гаразд, Маро.

Щось гаряче й плавке розквітає внизу мого живота.

Розділ I

ШІСТЬ МІСЯЦІВ ТОМУ

— Щиро кажучи, вони ладнають, мов будинок у вогні, — це найоманливіша приказка в англійській мові. Несправні дроти? Неправильне поводження з приладами для опалення? Ймовірний підпал? На думку аж ніяк не спадають двоє людей, які ладнають між собою. Знаєте, що я уявляю, коли чую про будинок у вогні? Базуки. Вогнемети. Віддалені звуки сирен. Бо нічого не дає такої гарантії на пожежу в будинку, як два вороги, що поливають вогнем найцінніші речі одне одного. Хочете спричинити вибух? Гарне ставлення до свого сусіда в помешканні тут не допоможе. З іншого боку, якщо ви піднесете сірник до його пледа ручної роботи, просоченого керосином...

— Міс? — Водій *Uber* повертається, маючи винуватий вигляд через те, що перебив мою майже апокаліптичну тираду. — Просто попереджую: ми за п'ять хвилин прибудемо до місця призначення.

Я вибачливо й вдячно усміхаюся та знову зиркаю на телефон. Обличчя моїх двох найкращих подруг займають увесь екран. А у верхньому кутику я: ще насупленіша, ніж зазвичай (цілком виправдано), ще блідіша (це взагалі можливо?) та ще рудіша (мабуть, це фільтр, еге?).